

Posudek diplomové práce

Jan Hlubek, *MFDF Jihlava: síťová stavba jako základ utváření festivalové identity*, 162 str. rkp.

Diplomant si jako téma své práce vybral zajímavé a u nás dosud nepříliš frekventované téma fungování filmových festivalů. Jako objekt zájmu si určil Mezinárodní festival dokumentárních filmů Jihlava. Avšak nezabývá se dějinami tohoto festivalu, ale snaží se ho uchopit jako společenský fenomén či společenskou událost, která funguje na základě teorie sítí založené na existujících principech utvářejících mechanismus a identitu celého festivalu.

Již v úvodní kapitole ovšem poznamenává, že neměl přístup k veškerým informacím, takže zákonitě muselo dojít k určitému zkreslení. Nicméně jeho pozice zaměstnance zkoumaného festivalu mu umožňuje větší vhléd než nestrannému pozorovateli, který nikdy bez patřičné zkušenosti nebude schopen důsledného domýšlení všech vztahů a interakcí.

Je bezpochyby škoda, že se autor hned od počátku distancuje i od hodnocení a mluví o „intuitivním řezu rozptýleným tělem MFDF Jihlava“. To považuji za jedinou slabinu celé práce. Avšak je třeba přiznat, že s velkou pravděpodobností by pro takový přístup bylo třeba odkrýt právě ty informace, které žádný festival nechce zveřejnit.

První kapitola MFDF JIHLAVA jako bod v širším okruhu zajímavě popisuje postavení specializovaného festivalu v mezinárodním kontextu. Do textu celkově pak následně pronikají osobní názory autora, které vybízí k výše zmíněnému hodnocení a promýšlení důsledků.

V dalších kapitolách Hlubek přesně postihuje i obecný význam festivalů a jejich přirozený vývoj. Ačkoliv se může MFDF JIHLAVA jevit jako velmi specifický, jeho fungování, vliv na povědomí o kinematografii a vůbec celá struktura jsou modelovým příkladem. Proto se diplomantovi daří s podporou vybrané teorie i na základě jeho vlastních argumentů dosti pečlivě a podrobně dobrat podstaty nesoucí obecně platný význam.

Právě zvolené teoretické východisko umožnilo přesně a výstižně popsat základní principy a vývojové tendence festivalu a možná i nepřímo poukázat na specifika českého festivalového vývoje, který se minimálně vyznačuje přeskočením cinefilní fáze rovnou do čistě globalistické fáze, kdy je existence podmíněna hlavně uspokojením potřeb sponzorů.

V každém případě Hlubek v textu dokazuje schopnost důkladného zpracování velkého množství rozptýlených různorodých (občas i protichůdných) informací a jejich teoretického zhodnocení na základě přijaté metody. Navíc jde o nový výzkumný přístup k důležité části našeho filmově-kulturního prostředí.

Z těchto důvodů doporučuji práci klasifikovat stupněm výborně.

David Čeněk

25. 2. 2020